

Koekelberg, 8 april 2017

Het beeld dat de slachtoffers van seksueel misbruik vandaag in de basiliek plaatsen, roept heel veel op. Het stelt een elegante figuur voor, maar de ziel is eruit. Het beeld is koud en verstijfd. Het heeft geen gezicht, geen handen en voeten meer. Vanbuiten zit het vol puntige stekels en voelt het ruw aan. Vanbinnen is het hol en leeg. Het is een hard stuk zelfverdediging. Het beeld roept bij mij herinneringen op aan slachtoffers die vertelden over het misbruik dat ze hebben meegemaakt en wat het met hen heeft gedaan. Velen vertelden hoe ze overleven met alleen een buitenkant en zich zo goed mogelijk voordoen, maar zich vanbinnen leeg en onbegrepen voelen. Het is een lange weg voor ze weer aansluiting vinden bij hun emoties en die ook durven tonen of uitdrukken.

Slachtoffers van seksueel misbruik die wilden spreken, hebben lang moeten aankloppen, vaak tevergeefs, vooraleer de Kerk hen kon en wilde beluisteren. Ze moesten doorheen een muur van stilte of ontkenning breken. Ze bleven onbegrepen en eenzaam achter. Op een ontmoeting als vandaag willen wij, als bisschoppen en kerkelijke verantwoordelijken, onze erkentelijkheid betonen voor hun moed om te spreken, ondanks alles. Tegelijk willen we onze verontschuldigheden herhalen voor het leed dat hun werd aangedaan en de dramatische sporen die het achterliet.

In de voorbije jaren hebben we geprobeerd de slachtoffers van seksueel misbruik langs diverse wegen te ontmoeten en bij te dragen tot hun herstel, onder meer langs de weg van bemiddeling of arbitrage. We willen allen danken die daartoe hebben bijgedragen, als professionele of als vrijwillige medewerker. Tegelijk weten we dat ons werk niet af is. De kerkelijke opvangpunten blijven aanspreekbaar voor elk nieuw verhaal dat naar boven komt. Bovendien is een verhaal van misbruik niet genezen met een officieel document of een financiële tegemoetkoming. We willen slachtoffers van seksueel misbruik nabij blijven met de nodige menselijke en pastorale ondersteuning. De kwetsuren die het misbruik heeft aangericht zijn van lange, vaak van blijvende duur, en nemen steeds weer andere gedaanten aan. Tal van slachtoffers blijven daarbij worstelen met vragen over God, over de Kerk en over haar bedienaren. Anderen hebben met God en het geloof een liefde-haat verhouding ontwikkeld. Ik kan slechts herhalen dat onze deur voor deze slachtoffers openblijft en dat wij samen met hen willen nagaan hoe wij aan hun persoonlijke nood of vragen kunnen beantwoorden, ook in een nieuwe fase van pijn of van verwerking. We zijn allen dankbaar die de slachtoffers nabij zijn - hulpverleners, echtgenoten of familieleden, werkgroepen, pastorale medewerkers - en hen helpen om deze meestal moeilijke stappen toch te zetten.

Aan de vooravond van de Palmzondag en de Goede Week willen we alle leed dat mensen hebben ondergaan, ook vanwege bedienaren van de Kerk, in stilte neerleggen aan de voeten van het kruis.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen
Bisschop referent voor seksueel misbruik binnen de Kerk